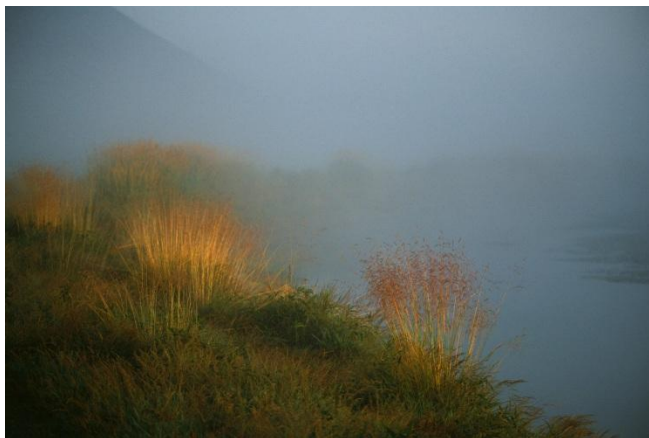
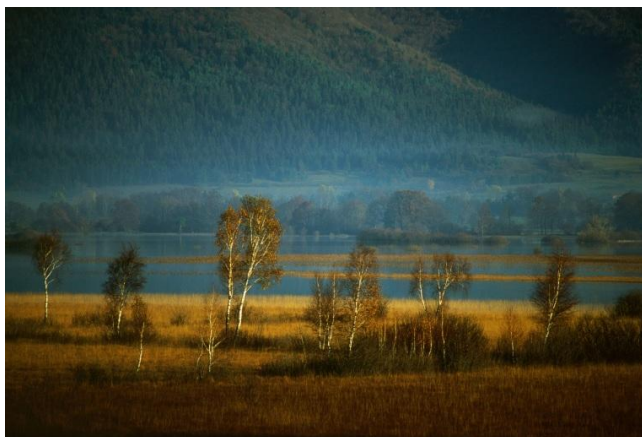

Andreja Peklaj

Andreja Peklaj je mojstrica fotografije pri Fotografski zvezi Slovenije in nosilka naziv AFIAP (artist) pri mednarodni fotografski zvezi FIAP. Rodila se je v Vikrčah pod Šmarno goro. Fotografira in razstavlja od leta 1973. Leta 1982 je postala članica Društva oblikovalcev Slovenije. Po 25 letih zaposlitve v kemijski industriji je 1991 pot nadaljevala kot samostojna kulturna delavka in se povsem posvetila fotografiji. Je med ustanovnimi člani KUD (Kulturno-umetniškega društva) dr. Lojz Kraigher Univerzitetnega kliničnega centra in Medicinske fakultete, kjer redno razstavlja in se udeležuje likovnih kolonij. S svojimi deli prispeva k prijaznejšemu bivanju ljudi v bolnišnicah, domovih za starejše in rehabilitacijskih centrih. Vodi tudi razstavno dejavnost v galeriji Nevrološke klinike. Doslej je pripravila 84 samostojnih razstav doma in v tujini, sodelovala na veliko skupinskih ter prejela več kot 115 priznanj in nagrad.

Je tudi žirantka in selektorica domačih in mednarodnih razstav ter recenzentka drugim razstavljavcem. Leta 1994 je v samozaložbi izdala fotomonografijo Cerknško jezero, za katero ji je Unesco podelil Znak desetletja za varovanje naravne in kulturne dediščine. 2007 je izdala drugo dopolnjeno izdajo Skrivnostno presihanje, hkrati pa na Jakopičevem sprehajališču v ljubljanskem Tivoliju pripravila razstavo 120 fotografij velikega formata Odstiranja.

Za promocijo občine Cerknica v svojih monografijah in razstavah je leta 2008 prejela najvišje priznanje občine Cerknica »12. junij«. Leta 2015 je ob predstavitvi treh različnih kolekcij po 40 fotografij v kranjskih galerijah prejela Listino častne članice Kabineta slovenske fotografije pri Gorenjskem muzeju v Kranju. Leta 2017 se je predstavila v Mali galeriji Cankarjevega doma v Ljubljani s kolekcijo fotografij »Bila sem ptica«. Je tudi članica Fotografskega društva Janez Puhar v Kranju.

Vabljeni

na odprtje fotografske razstave
avtorice Andreje Peklaj
z naslovom

»Skrivnostno Cerknško jezero«

v sredo, dne 15.11.2017 ob 18.00,

v prostorih Občine Divača,
Kolodvorska ulica 3a, Divača.

POVZETEK RECENZIJE

Borisa Gaberščika, biologa in fotografa

Fotografije **ANDREJE PEKLAJ** so neskončno in neizmerno lepe. Ali so lepe zato, ker je narava sama tako zelo lepa ali zato, ker avtorica tako ume in zna narediti. Ali so torej fotografije Andreje Peklaj le preprost citat ali odličen prevod. Zaradi interpretativne moči fotografije lahko mirne vesti rečemo, da so virtuozen prevod oz. briljantno odigrane, nekoč davno zapisane tridimenzionalne partiture. Če so za prevod ključne besede, njih zven, pomen, smisel in umeščenosť v molk osnovne ideje in je za glasbo pomemben tempo in ritem, ter intenziteta in energija zvenjenja tonov, je za fotografijo pomemben čas, zaslon in svetloba.

Časovni zaslon oz. okvir kot neke vrste kulisa dogajanja ali bolje trajanja je pri fotografijah Andreje Peklaj enostaven, čvrsto zavezan predlogi, nezavajajoč in neizumetničen.

Svetloba kot najodličnejši gradnik fotografske podobe je v eksterierju prav gotovo diktat narave. Andreja Peklaj jo odlično pozna, ve gledati, se ji prikloniti in povzeti. V fotografijah, nabranih v dolgih letih obiskovanja Cerkniškega jezera smo priče renesančnemu žarenju jezerske krajine vse do svetlobno monotonih in tudi monokromnih detajlov ponorov (npr.). Svetlobni poudarki marsikdaj sovpadajo tudi s kompozicijskim »punktumom«, če povzamemo dognanja teoretika Rolanda Barthesa.

Andreja Peklaj se izogiba črnini globokih senc, kot da noče preveč dramtizirati, bliže ji je megličasta, razpršena svetloba, ki ji jaz pravim »pravična svetloba enakih možnosti«.

Andreja Peklaj je mojstrica opazovanja, občutenja in beleženja svetlobe, za kar je potrebna velika mera pozornosti, notranje koncentracije in ne boste verjeli, skromnosti. Izrazno je svobodna, božajoča in zavezana impresiji, njena čvrsta naravnost, enostavnost in ljubezen do narave pa so nosilci odločnega sporočila, ki se ga da iz njenih podob nedvoumno razbrati.

Usodna lepota namreč ni sama sebi v namen, lepota je opomin, poziv in krik na pomoč. Krhka in ranljiva pajčevina narave, stkana v milijonih letih, je danes odvisna od človekovega pohlepa in želje po posedovanju. Ko je fotograf Josef Koudelka v začetku 90. let preteklega stoletja s panoramsko fotografsko kamero posnel serijo uničene narave z naslovom »Black triangle«, so se ljudje zamislili. Posneta krajina je bila žalostna in grda. Fotografije pa čudovite in pretresljivo lepe.

Če je **Koudelka** želel sporočiti »**poglejte, kaj ste naredili**«, pa nas **Andreja opozarja** »**poglejte, kaj lahko uničite ali poglejte, ne uničite te lepote**«. Odgovor na staro vprašanje o smislu in namenu našega bivanja se da prav gotovo dobiti le v močni povezavi z naravo in njenimi zakonitostmi.

[Andreja Peklaj \(tel.: 041 811 311\)](tel:041811311)